

אריה גリンבוים

אריה גリンבוים נפל במערכה בנגב. רק בן עשרים ושתיים היה מותו.

לאRIA היו שני אחים ואחות, אך עם תום מלחמת העולם נשאר ייחידי מכל משפחתו. בשנות המלחמה, עוד בגיל צעיר מאוד, הוגלה לגרמניה, ושם נתגלו ממקום למקום, ממחנה ריכוז אחד לשנה אחר. אחרי המלחמה בא לבלגיה ומטרתו: לשלוט לארץ. שם, בקיבוץ ההכשרה בבלגיה, הכרתיו לראשונה. היה תמיד איש מרכזי בחברה, וכולם אהבו אותו מאוד. עם עליית הקבוצה הראשונה מבלגיה לארץ, ברור היה לכולנו, שאRIA יהיה בין הראשונים, ואכן, הוא עלה ארץ במרץ 1946.

גרינבאים אריה

כעבור חצי שנה, בהגיענו כולנו ארצה, התקשינו להכיר את אריה. הוא כבר הספיק להיפך לארכיזיסראלי". עוד אז ביקש להתגייס לפלמ"ח, אך אנו בשם פנים לא הסכמנו לוזה, כי זוקקים היינו לאריה בחברה. זמן קצר לפני פרוץ המלחמה נשלח לקורס של מ"כים, ומאו ראיונו רק בזמן החופשות הקצרות שלו.

אריה היה מהראשונים, שהתגייסו לצבא. תמיד היה איש לוחם, וחיל טוב נשאר עד מותו. בטוחים אנחנו שלחמו עד הרגע האחרון.

במשך כל הזמן שמר על קשר הדוק עם החברים, התענין בכל מה שהתרחש במשק. בעת האחרונה דבר גם הרבה על שחרור מהצבא; רצתה מאוד לחזור הביתה. במכתבו האחרון מהנגב כתב: "רק שבועיים שעזבתי אתכם, אך נדמה לי כאילו לא הייתה בבית שנה. עשינו מסיבה קטנה ליום הולדת, אך בקרוב נשתה לחיים בבית..."

בטוח היה שיחזור. לא האמין שייפגע, איש מאתנו לא האמין. ועד היום איןנו מאמינים, שאRIA נפל. לא נשכח אותה, האח והחבר היקר...

יזקאל

*

מי שהכיר את אריה — אהב אותו. תמיד היה עליון. תמיד מוכן לעזרה לחבר. הכרתיו לפני שלוש שנים ומחצאה, בהכשרה בבלגיה. כשהאתני לשם, היה כבר אריה חבר ותיק, ומקומו נכבד

שנתיים צעdenו דרך תעלת הקשר, שאך שניות ספורות קודם לכнן עברנו בשלוּם, והנה צורו. אריה נפצע בשני כדורים, אחד מהם פלח את בטנו. לאחר שנפצע, צעק אליו: «נפצעתי», כרע על ברכייו, צנחה, ועם בוקר... קשה להגדיר את הרגשותנו. למראית עין לא דיقا האסון את רוחנו. קיבלנו את הדין. ידענו שזה עלול לבוא. שלא יהיה מנוס מקרבות, והדבר בא. ובכל זאת קשה, כאב... והלב לא ינוח.

«השכל מתוֹפֵף בעמַקְיָה אַהֲלִינוּ.
היה בנתיבנו השכל כעמית —
מושא בכפיו אל השכת אַבְלִינוּ
גר יגונ, גר גאון — אש תמיד».

מ. טבנקיין, חבר הגדוֹד

בחברה, בעבודתו אצל אקרים בלגים היה אחד הפועלים הטובים. הוא השתוקק מאוד לעלות הארץ. הרבה חשב ודיבר על זאת ואף תיכנן תכניות: הנה געלה כולנו הארץ, נקים יישוב חדש, גבנה לנו בית לאחר שנים כה רבות של נודדים. תמיד היה מדובר על כך, שנתחיל מחדש, תמיד רצה ליצור דברים, שיכול לומר עליהם: «הנה, אנו עשינו זאת במז'ידינו».

ובאמת — אריה עלה הארץ בין ראשוני חברתו — «האגנדֶדֶס» שלנו. כך החל אריה להגישים את חזונו. בהיותו בקרית-ענבים התקלם מיד: למד את השפה, עבד בעבודות שונות והרבה לטיל בסביבה, לעיתים רוחקות כתוב אלינו לחוֹל, כי אמר: «מה נכתב? תבוֹאו, תראו ותוכחו».

בהגיעינו הארץ לאחר חצי שנה, הציג אلينו ה-«אגנדֶדֶס» שלנו, ויחד הלכנו להפציג-הה. פה החילנו את חיינו החדשין, ושוב מצא אריה את מקומו המרכזי בחברתו. היה חרוץ בעבודתו במסגריה ופעיל בכל שטחי חיינו, ואולם מהשבה אחת הדריכה את מנוחתו בלי הרף: להתגים, ללקת לפלמֶה. לא יכול היה לשבת יותר במקום, נפשו יצא לפעולה. קשה היה הויכוח באנו. הסברנו לו מה הרבה חשיבותו לחברה וכמה יחסר לנו בבלתו. הוא שוכנע ונשאר. אמן לתקופה קצרה בלבד נשאר, אך בתקופה זו נוכחנו לדעת עד כמה השתנה אותו אריה שהכרנו בחוֹל. הוא היה לארצישראלי. הרצון להיות וליצור מחדש פעם בו ביתר שאת Mai פעם.

איןני יודעת — ייתכן שהעובדה, שלא הגשנו במאה אחוזים את שאלפתנו מתקופת ההכשרה, ואולי מחשבות אחירות הטרידו את מנוחתו של אריה. משחמייר המצב קצת ותתגייס. תחילתה היה בקורס של מ"כים ואח"כ גויס לשירות מלא. לעיתים קרבות מוד הינה בא הבית, כל רגע פניו היה מנצל על מנת לבנות בבית. התענין ושאל על דא ועל הא, ואף סיפר על חייו במסגרת החדשה. לאחר פעולה מוצלחת היה אומר לנו, כשפניו זוהר: «אה, דפקנו בהם כהוגן; אמן היו קצת פצועים, אבל לא נורא. העיקר — כבשנו עוד מקום». תמהנו על סגנון זה החדש והמור, ובהעירנו לו על כך היה עונה: «מה אתם חשובים, מלחמה אינה משחק ילדים. כדי לנצח מוכרים تحت קרבנות...»

אכן, גם הוא היה אחד הקרבנות ההכרחיים שהכרנו بعد שחרור המולדת ולמען עצמות העם.
אריה נפל בנגב — ועכשו — אבד לנו חבר הטוב והנאמן. לא נשכח אותו לעולם.

ח.

מדברי חבריו בגדוֹד

אריה איןנו — לא קול ולא ניב — איןנו.
עוד טרם אמין, כי איןנו. han טוב ואמץ היה — ולמה זה נפל? עודני רואה אותו על ידי, צועד בבטחה ובאמץ לבב. על אף הכל, עודני שומע את קולו המעודד, המMRIץ. וכי יכול כדורי עופרת להמית אומץ-לב ותוher נשמה, CISOFIM, תקוות ואהבה של בן-עשרים?...

אריה ידע את אשר לפני, ידע את הסכנות האורבות. ובכל זאת יצא מלא אמונה אל מול המחשך הצופן אימים בחובו. הlkך למן אלה שהלכו אחריו, שעקבו אחרי כל מעשי, למען הרם את רוחם, לעודדם.

לא אשכח הלילה האחרון: התקדמנו באפליה, האנו לרחש העולה משם. אנו פושעים, זוחלים מעט, נכוונים להסתער. אף ברגעים אלה מצא את הדרך אל היחיד; המMRIץ במלה טוביה, בבדיקות הדעת.

המצרים חנו על גבעה, שגדרות צבר החוצה פה ושם. המחלקה הסתערה, תפסה ראש גשר. יחידה אחרת פרצה אל בין החוץים העמקים. ההתקפה בוצעה בהלם אחד, הפתיעה ושבה את ההתנגדות. המשלט הובקע, נכבש.